

Sygn. akt II Ka 592/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2023 r.

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 12 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 30/23

utrzymuje wyrok w mocy;

zasądza od M. P. na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 592/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 12 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 30/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wydanego wyroku polegający na bezpodstawnym i niezasadnionym przyjęciu, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w toku przedmiotowej sprawy, tj. zeznań świadków – P. M., J. R. oraz M. F. wynika, iż M. P. w dniu 8 października 2022 roku w miejscowości H. jechał jako kierujący samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości, co doprowadziło Sąd I instancji do uznania, iż Oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu zabronionego, w sytuacji gdy brak jest w niniejszej sprawie dowodów choćby uprawdopodobniających, iż Oskarżony kierował w/w wymienionym pojazdem, nade wszystko wbrew ustaleniom Sądu I instancji brak jest naocznych świadków rzekomego zdarzenia, a z wyjaśnień M. P. oraz zeznań D. S. (1) wynikają wnioski wbrew przeciwne do ustaleń poczynionych przez organ sprawiedliwości;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wydanego wyroku przejawiający się poczynieniem sprzecznych ustaleń w zakresie przebiegu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

sytuacji z treścią zeznań świadków, pomimo, iż dokonano prawidłowej ich oceny w zakresie przyznania waloru wiarygodności, co skutkowało przypisaniem sprawstwa oskarżonemu tj. uznaniem przez Sąd, że Oskarżony dnia 8 października 2022 roku kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości, podczas gdy wnioski płynące z zeznań świadka M. F. winny prowadzić do uznania przez Sąd I instancji, iż rzeczony dzień samochód prowadziła D. S. (1), a Oskarżony był jedynie pasażerem, bowiem z zeznań świadka M. F. wynika, że Oskarżony bezpośrednio po przybyciu patrolu Policji na miejsce zdarzenia wskazał, że samochodem kierowała jego partnerka D. S. (1), z którą się pokłócił, dlatego też odeszła z miejsca zdarzenia, co daje podstawę do uznania, iż informacje przekazywane funkcjonariuszowi ad hoc po zdarzeniu opisują faktyczny przebieg zdarzeń, a nie jedynie ustaloną uprzednio linię obrony;

3. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień Oskarżonego, co skutkowało brakiem przyznania im waloru wiarygodności w sytuacji gdy wyjaśnienia te są spójne, konsekwentne, logiczne, nie występują w nich wewnętrzne sprzeczności, opisują przebieg zdarzenia mającego miejsce newralgicznego dnia, korespondują z zeznaniami innych świadków w przedmiotowej sprawie i dlatego ocenione stosownie do zasad wiedzy, doświadczenia życiowego, logicznego rozumowania winny zostać uznane w całości za

	<p>wiarygodne i stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie;</p> <p>4. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka D. S. (1), co skutkowało nieprzyznaniem im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania te są spójne, logiczne, konsekwentne, nie występują w nich wewnętrzne sprzeczności, w sposób rzeczywisty obrazują przebieg zdarzeń z dnia 8 października 2023 roku, korespondują z wyjaśnieniami Oskarżonego, dlatego też ocenione według zasad wiedzy, doświadczenie życiowe, logiczne rozumowanie winny zostać uznane w całości za wiarygodne i stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie niniejszych rozważań wypada podnieść, że ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę, gdyż także odwołujący się, podnosząc taki zarzut, nie może ograniczyć się wyłącznie do subiektywnego zanegowania oceny przeprowadzonej przez ten Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności powinny być obdarzone jedynie dowody o korzystnej wymowie dla oskarżonego. Obowiązkiem</p>		

skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wskazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się ów Sąd w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (a więc nie jakiegokolwiek) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 67/12, LEX nr 1710164). Tymczasem kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, ażeby ocena wyjaśnień oskarżonego oraz świadka D. S. (1) została przeprowadzona przez Sąd I instancji wadliwie, jak to sugerowali na łamach wniesionej skargi apelacyjnej obrońcy oskarżonego. Przeciwnie, była ona prawidłowa i w sposób należyty uwzględniała dyrektywy płynące z treści wspomnianego wyżej art. 7 kpk. Skarżący w treści wniesionego środka zaskarżenia przedstawili w istocie własny przebieg inkryminowanego zdarzenia, jakoby kierującym samochodem osobowym marki T. była D. S. (1), natomiast oskarżony był wyłącznie pasażerem tego pojazdu. Oparli ją na wyjaśnieniach oskarżonego i korespondujących z nimi zeznaniach D. S. (1). Nie przedstawili jednak przy tym przekonującej argumentacji, która wskazywałaby, że Sąd Rejonowy niezasadnie odmówił w części

wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jak również zeznaniom powołanego świadka.

W ocenie Sądu Okręgowego, przedstawiona przez oskarżonego wersja zdarzenia, w której to kierującą miała być jego partnerka, stanowi wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uchronienie go przed poniesieniem odpowiedzialności karnej za zarzucany, następnie przypisany mu w zaskarżonym wyroku czyn, a zatem słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż nie może generować stanu faktycznego sprawy. Przebieg wydarzeń skonstruowany przez oskarżonego, niewątpliwie na potrzeby owego postępowania, jest niezgodny nie tylko z zeznaniami świadków P. M. i J. R., ale także z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Gdyby faktycznie przed zjechaniem do rowu pojazdem marki T. kierowała D. S. (1), to oskarżony w trakcie rozmów z osobami chcącymi udzielić mu pomocy w wydostaniu samochodu z rowu wskazałby na ten fakt, tym bardziej, że jak sam podnosił w toku postępowania, umiejętności jazdy jego partnerki oceniał jako „słabe”, natomiast gdyby on prowadził, to by do tego zdarzenia nie doszło, a więc swoje kwalifikacje jako kierowcy oceniał znacznie wyżej. Trafnie Sąd a quo zwrócił uwagę na istotny argument w kontekście oceny wyjaśnień oskarżonego, a mianowicie, iż po zaistnieniu zdarzenia nie sygnalizował on P. M. czy J. R., a więc świadkom zdarzenia, ażeby kierującym bezpośrednio przed zjechaniem do rowu miała być jego partnerka, a nawet, by ktokolwiek z nim przemieszczał się owym pojazdem. Wskazani świadkowie, podobnie jak funkcjonariusz Policji przybyły na

interwencję, nie zaobserwowali przy pojeździe ani w jego pobliżu żadnego innego uczestnika zdarzenia oprócz oskarżonego. Jednocześnie M. P. przyznał w rozmowie z J. R., że to on kierował pojazdem marki T., gdy ktoś zjechał mu drogę, że się nie wyrobił i zjechał do rowu, a i P. M. słyszał jego rozmowę z innym, nieustalonym starszym mężczyzną, w której oskarżony wskazywał, że to on jechał, nie zauważył robót drogowych i wjechał w roboty. Nota bene, świadek ten wskazał (k. 37), że widział oskarżonego za kierownicą, podczas gdy jego pojazd był w ruchu (w rowie, nieskutecznie wyciągany, ale silnik był uruchomiony, bieg włączony i koła się kręciły, a więc już tylko to pozwalałoby na przyjęcie, że oskarżony kierował tym pojazdem) oskarżony Wersję zaś o prowadzeniu samochodu przez swoją partnerkę przedstawił dopiero w momencie rozpytania przez policjantów. Zdaniem Sądu ad quem czas jakim dysponował, zanim zjawili się na miejscu zdarzenia funkcjonariusze Policji wystarczył, by dokonać przemyśleń co do ewentualnego tłumaczenia się przed organami ścigania, gdyż w sytuacji, w jakiej się znajdował, bez dwóch zdań musiał mieć świadomość takiej nieuchronności. Niepodanie przez niego danych pozwalających na szybkie zlokalizowanie oraz skontaktowanie się z D. S. (1) i w efekcie ustalenie, czy rzeczywiście była prowadzącą ww. pojazd oraz że poszła ona pieszo, o zmroku, przy padającym deszczu, nie mając przy sobie telefonu i nie informując oskarżonego gdzie się udaje, do niezamieszkałego, nieogrzewanego domu letniskowego oddalonego o ok. 2 km od miejsca zdarzenia, mając akurat do niego klucze, zostając tam przez całą noc, w okresie jesiennym, jedynie otulając się

kocem, by ostatecznie wraz wybrać się w ten sam sposób do swojego domu, wobec niepotwierdzenia w jakichkolwiek innych, wiarygodnych źródłach dowodowych, zasadnie Sąd I instancji uznał za element przyjętej taktyki obrończej. Zatem za nieuwzględnieniem wiarygodności relacji partnerki oskarżonego przemawiały tożsame względy, co za uznaniem za niewiarygodne deskrypcji procesowych oskarżonego. Dodać jedynie należy, że jako osoba pozostająca w nieformalnym związku partnerskim z oskarżonym, nie jest osobą niezainteresowaną wynikiem postępowania karnego, wyłącznie bezstronnym świadkiem zdarzenia, a treść jej zeznań wskazuje, że starała się jedynie wesprzeć oskarżonego, przedstawiając wersję najbardziej dla niego korzystną. Wracając jeszcze na chwilę do oskarżonego, należy zważyć na wewnętrzną sprzeczność jego przekazu odnośnie przyczyn wjechania rzekomo przez D. S. samochodem do rowu, tj. funkcjonariuszowi Policji, przeprowadzającemu rozpytanie wskazał, iż z przeciwnej strony nadjechał jej nieznanemu pojazd i D. S. zjechała do rowu, by uniknąć zderzenia, by następnie podać, że przestraszyła się ona robót drogowych.

Należy zgodzić się z obrońcami, że żaden ze świadków nie wskazał, iż bezpośrednio widział, że to oskarżony kierował samochodem. Nie oznacza to jednak, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie oskarżonemu dokonania czynu, o którym mowa w akcie oskarżenia. Podnieść trzeba bowiem, że ujawniony w niniejszej sprawie zespół poszlak, rozumianych jako

udowodnione fakty uboczne, prowadzi w drodze logicznego rozumowania do stwierdzenia jedynej możliwej do przyjęcia wersji zdarzenia, z której wynika, że to właśnie oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Ustalenia faktyczne nie zawsze muszą wynikać z dowodów bezpośrednich, ale mogą być oparte o zeznania tzw. świadków ze słyszenia, chociażby jako przykład można podać policjantów wezwanych na miejsce zdarzenia, słyszących relacje innych osób. Z dowodów (wiarygodnych) nie wyłania się żaden inny obraz wydarzeń, niż ten ustalony przez Sąd I instancji, dlatego należało uznać, że jest on całkowicie prawidłowy. Konkludując, zarówno zatem zarzut dotyczący sfery gromadzenia i oceny dowodów, jak i wtórny względem niego zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z uwagi na zaskarżenie wyroku w całości, Sąd Okręgowy zgodnie z brzemieniem art. 447 § 1 kpk, ocenił prawidłowość orzeczenia także w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Wskazać należy, że aby dokonać korekty w omawianym zakresie zaskarżonego wyroku, niewspółmierność kary musiałaby być rażąca. Sąd Okręgowy nie stwierdził jednak, aby wymierzona zaskarżonym wyrokiem była takową, gdyż Sąd Rejonowy należycie uwzględnił okoliczności mające miejsce w niniejszej sprawie, zarówno łagodzące, jak i obciążające, przy czym pod uwagę wziął również pozostałe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 33 kk i 53 kk. Kara 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł, a więc oscylujących bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia, przy czym

<p>najłagodniejszego rodzaju w myśl art. 32 kk, a także obligatoryjny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres minimalny 3 lat, w żadnym razie nie nosi cech, o jakich wspomniano powyżej. Również obowiązkowe świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, w wysokości 6000 zł, gdy według treści art. 43a § 2 kk sąd orzeka je w wysokości co najmniej 5000 zł, a wzmacniające dolegliwość sankcji karnej, nie mogło zostać uznane za niesprawiedliwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana